

til den paagældende Førers Kvalifikationer end den, der nu er Anledning til.

I det store og hele mener jeg, at Lovforslaget, som det er blevet forelagt, viser i den rigtige Retning, og om de Spørgsmaal, jeg har fremdraget her, mener jeg, det nok vil være muligt at enes i Udvalget.

Ulrich: Jeg tror, det er heldigt, at vi endelig er naaet saa vidt, at vistaar overfor dette at vedtage en Færdselslov. Hidtil har vi været henvist til de forskellige Politivedtægter, og disse har været meget forskelligartede Landet over. Det vil være overordentlig heldigt, om vi nu kunde faa løst dette Spørgsmaal paa en god Maade. Forslaget, som det foreligger, betragter jeg som et godt Forhandlingsgrundlag, og paa mit Partis Vegne kan jeg tilsige, at vi gerne vil være med til at løse dette Spørgsmaal paa den bedst mulige Maade.

En meget sjælden Gang sker det, at der i dette høje Ting forelægges et Lovforslag, som man virkelig kan sige er et velaffattet Forslag. Denne Betegnelse kan jeg ikke anvende paa dette Lovforslag. Jeg synes, det har en overordentlig Mængde Mangler; men Tendensen i Lovforslaget er udmærket, og jeg gaar derfor ud fra, at vi nemt bliver enige i Udvalget om den endelige Skikkelse af Forslaget.

Jeg skal gøre nogle enkelte Bemærkninger om Lovforslaget uden derfor at komme grundigt ind paa Enkelthederne, thi det vil man bedre kunne gøre i Udvalget. Min første Bemærkning er den, at naar man gaar til Vedtagelsen af en Færdselslov saa kort Tid efter, at der er vedtaget en Motorlov, som jo i mangt og meget er knyttet til denne, bør man ogsaa søge at sammenarbejde disse to Love saadan, at der ikke er positive Modsætninger i dem. Man kunde maaske have ventet, at denne Sammenarbejdning var foretaget af den højtærede Justitsminister, inden Lovforslaget blev forelagt, men dette er ikke sket. Jeg er imidlertid forvisset om, at Ministeren gerne vil være med til at faa de Uoverensstemmelser, som findes imellem det forelagte Lovforslag og Motorloven, jævnet, saa at man ikke kan paavise saadanne positive Uoverensstemmelser.

Dernæst vil jeg gerne sige, at denne Lov gerne skulde være en Lov, som ikke tog Ansvar bort fra, hvad der bevæger sig hurtigt, og lægger det over paa dem, der kommer langsomt frem, men det synes jeg; at Lovforslaget har nogen Tendens til; jeg synes det har en Tendens til at ville tage Ansvar bort fra Automobile, Heste-

køretøjer og Cyklister og lægge et større Ansvar over paa Fodgængerne. Dette maa vi fra vor Side bestemt være imod. Det gaar ikke at vedtage en Paragraf i en Færdselslov som § 3, thi detsom denne foreslaaede § 3 bliver til Lov, vil efter min Mening Fodgængerne være fuldstændig prisgivet alle andre, som færdes paa vore Veje, Gader og Pladser. Fodgængerne kan ikke altid opholde sig paa Fortovet, særlig paa Veje, hvor der intet Fortov er, og naar de saa kom udenfor Fortovet, vilde de, hvis § 3 var Lov, være prisgivet alle andre Bevægelsesmidler; blev man kørt ned, var det ens egen Skyld, fordi man ikke havde været sig, og der staar i § 3 i Færdselsloven, at man skal udvise særlig Forsigtighed overfor kørende, ridende og cyklende og vige til Side for saadanne. Naar Fodgængerne har dette Ansvar, har de jo hele Ansvar, thi bliver man kørt ned, er det ganske simpelt, fordi man ikke har været agtpaagivende og ikke er veget til Side for de andre Bevægelsesmidler. Derfor mener jeg, at § 3 maa ændres betydeligt i den Retning, at man ikke tager Ansvar væk fra det Sted, hvor det største Ansvar rettelig bør være, nemlig fra det hurtigere Befordringsmiddel.

Dernæst er der et Forbud mod, at Fodgængere maa færdes langs Stier og Vejstrækninger, som ved Opslag eller paa anden kendelig Maade er forbeholdt, ridende og cyklende. Dette tror jeg dog er et for bestemt Forbud; der kommer mange Situationer, hvor Fodgængere netop er nødsaget til at færdes langs med saadanne Stier. Derimod vilde jeg anse en Bestemmelse om, at Ryttere ikke maa færdes paa Cyklestierne, for at være meget naturligt, men den findes ikke. Naar man har anlagt en Sti udelukkende for Cyklister, er der nemlig ikke nogen Mening i, at en Rytter kommer og i en fri Galop traver denne Cyklesti fuldstændig op, saa den bliver ubrugelig som Cyklesti.

I §§ 5 og 6 er der truffet en hel Del Bestemmelser, som bevirker, at adskillige Stykker af § 25 i Automobilloven ophører at være Lov. Jeg tror, at der her trænges til betydelige Ændringer i det foreslaaede. Et saa vagt Udtryk som det i § 5 „overalt, hvor Færdselen ikke er helt ringe“, er dog ganske overordentlig uheldigt i en Lov; thi hvad vil det sige, at en Færdsel ikke er helt ringe? Der staar, at kørende, ridende og cyklende skal holde sig saa langt til højre, som det efter Vejens Tilstand er dem muligt uden væsentlig Ulempe. Denne Bestemmelse er i positiv Strid med Motor-